

fornøje de ærede Afbrødere med at læse det op endnu engang, med den ærede Formands Tilladelse: „Et saadant Folk i Vaaben vil under alle Omstændigheder være i Stand til at værne sin Frihed og sine Rettigheder ind ad til.“ „Ind ad til!“ (Holstein-Ledreborg: Sa naturligvis ved lovlige Midler!) Det er efter min Overbevisning aldeles unødvendigt at give nogen Forklaring af, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mener; thi jeg er ikke i Stand til at forklare dette tydeligere, end det ærede Medlem selv har forklaret det ved de Ord, jeg citerede. Uden at føle mig synderlig berørt af, hvad den ærede Taler iøvrigt fremsatte om, „at jeg personlig har været heldig eller uheldig“, — eller om „en saadan Kamp med Vaaben i Hænde“, eller „den Bei, mine Meningsfæller ere komne ind paa“, da skal jeg med Hensyn til Kampen paa Valgtribunerne bemærke, at jeg udtrykkelig udtalte, at, hvad jeg sagde, gjaldt fra et Partistandpunkt, men ikke fra mit eget Standpunkt. Det er dernæst ikke mig, der er „kommet ind paa denne Bei“, det er heller ikke de Herrer, som staa paa den samme Side som jeg; men det er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og hans Meningsfæller; og vi Andre have kun kaldt dem tilbage fra den Bei, de have villet tvinge os ind paa. Der er ingeninde fra vor Side fremkommet nogen Ytring, som er strejset ind paa dette Gebet. De ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgkreds og Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds og deres Meningsfæller have derimod vist Lyst til at springe over Gjerdet og komme ind paa denne Bei, og vi have ved denne som ved tidligere Leiligheder været tvungne til at møde dem paa Gjerdet, — og derhen have de ført os, saa at jeg ikke kan erkjende, at det er os, der „ere komne ind paa denne Bei.“

**Ville:** Det forekommer mig ikke, at man ubetinget kan sige, at enhver Imødegaen af et fraværende Medlems Ytring i og for sig er uberettiget, end sige „uridderlig“. Jeg tror, at det tværtimod maa erkjendes, at naar et Medlem under Behandlingen af et Lovforslag har brugt visse særdeles stærke Udtryk eller Argumenter af en vis Art og Betskaffenhed, saa er den egentlige Forpligtelse paa hans Side, nemlig til at være tilstede ved den paafølgende Behandling, hvor der er nogen Sandsynlighed for, at en saadan Ytring kan blive optagen. Det mest berettigede Sted til at gjenbringe de Ytringer, der ere faldne fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og udtale sig om deres Betydning, er netop denne Sag, vi nu have for idag, og der synes ikke at være noget Uridderligt i, at man uagtet det ærede Medlem er fraværende, beskæftiger sig noget dermed. Det synes jo dobbelt berettiget at gjøre det, naar det ærede fraværende Medlem fra Veile har en saa fuldstændig overensstemmende

Meningsfælle som f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), og naar han i det Hele synes ved disse Ytringer ikke at have fjernet sig fra, hvad der er en fælles Anskuelse hos Alle eller de Fleste af dem, der dele hans Mening. Han er altsaa ikke uden Forsvar; er han end fraværende, saa er der jo Rigsdagsmænd „i Vaaben“, som ere rede til at træde ind for ham, og jeg tror ikke, det ærede Medlems Fraværelse forandrer Noget i det numeriske Forhold, hvori hidtil de Herrers Overvægt her i Salen alene har bestaaet. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har under sin Behandling af alle de militære Spørgsmaal, vi have haft for i denne Samling, kjendelig bestrebt sig for at indbringe i dem et stærkt politisk Element; han er ikke ene om det, men han er utvivlsomt den, der har gjort det stærkest og hensynløst. Jeg skal eksempelvis erindre om, at da det ærede Medlem havde udtalt sig mod Kjøbenhavns Befæstning, og i Modsætning dertil havde talt om, at han og hans Meningsfæller vilde søge at „reise et Dannevirke i enhver dansk Mand's Bryst“, og da der mødte nogen Afbrødelse og Modsigelse til disse Ord, svarede det ærede Medlem med en Række Betragtninger, hvori han søgte at gjøre gjeldende, at hans Modstandere, hans politiske Modstandere, de, der ringede Folkethingets Beslutninger, som han kaldte det, havde en anden Opgave ved Carløvens Behandling, nemlig den kun at faae fat i Rjødets i Armene, at skabe faamegen Kanonføde som muligt. Da jeg tilfældig har Udtrykkene liggende for mig, vil jeg læse dem op. Det ærede Medlem insinuerede, at hans Modstandere, der, som han sagde, kastede Beslutning paa Beslutning fra hans Meningsfællers Side bort, som om de ikke havde Noget at betyde, altsaa vel nærmest Regjeringen, tænkte kun paa at „faae saa og faa mange kjødlige Arme,“ som om det for dem kun gjaldt om at „faae saa og faamange til Kanonføde“. Denne Ytring passerede ogsaa, og jeg tvivler ikke om, at den maa kunne finde en Fortolkning, der ikke indeholder den Fornærmelse, som synes at kunne ligge i selve Ordene, nemlig at Flextallets Modstandere i denne Sal betragte det danske Folk som passende Kanonføde. Egnede Ytringer er det, det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds har tilladt sig i den Tale, hvortil der sigtes idag, og ikke tilladt sig i enkelte Udtryk, der usforvarende ere slupne over hans Læber, men tilladt sig som den egentlige Grundtanke, der gaar gennem hele det Foredrag, som nu foreligger trykt i Rigsdagstidenden. Det er disse Ytringer, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) har ment at kunne forklare og fortolke. Hvorledes det ærede Medlem, er kommen til at være saa ubetinget enig med de Anskuelser, der ligge til Grund for Veilemedlemmets Ytringer, vil jeg lade staa hen. Der